

bereiken, straalde zijn gelaat zóó van stil genoegen, terwijl hij naar grootmoeder keek, dat hij zeker in den geest alles vernam, zooals hij vroeger dikwijls werkelijk gedaan had. Grootmoeder breide maar rustigjes voort, met eenen glimlach op het gelaat en haren blik zijdelings van haar werk af, alsof zij met hare gedachten ver, ver weg was. Eindelijk wekte grootvader haar uit haar gepeins op door een paar krachtige trekken aan zijn pijp.

„Wil het niet meer?” vroeg zij, terwijl zij lachend naar hem opkeek.

„Wil het niet meer?” vroeg zij.

„Neen” zeide grootvader, terwijl hij de pijp op een kantje van het comfoor legde, waar het kooltje, onder zijne eigen asch begraven, er nog even doorheen schemerde.

„Ik weet niet, wat die pijp scheelt,” vervolgde hij, „zij is alweer uitgedoofd.” Nu scheen de oude man volstrekt niet op het denkbeeld te komen, dat hij zijn pijpje veel te veel rust had gegund, toen hij zoo naar zijn oudje had zitten turen en naar al de gezellige dingen, die zich in de kamer bevonden.

Grootmoeder begreep het wel. Onbewust had zij het opgemerkt, maar zij zeide er niets van.

„Misschien de tabak wat te vast aangedrukt?” vroeg zij.

„Welneen,” antwoordde hij. „Ik heb pijpjes genoeg van mijn leven gestopt, om er den slag van te hebben.”